

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ενώπιον: Μ. Χριστοδούλου, Ε.Δ.

Αρ. Αγωγής: 1304/2020

Μεταξύ:

ΠΑΝΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ενάγοντα

-και-

ΚΥΝΟΛΟΓΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΚΥΠΡΟΥ

Εναγόμενου

Αίτηση ημερομηνίας 7.4.2021 για έκδοση ενδιαμέσων διαταγμάτων

Ημερομηνία: 31 Αυγούστου, 2021

Εμφανίσεις:

Για Ενάγοντα/Αιτητή: κ. Π. Μιχαήλ

Για Εναγόμενο/Καθ' ου η Αίτηση: κ. Χ. Νεοφύτου

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Εισαγωγή

Αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας είναι η αίτηση του Ενάγοντα με την οποία ζητεί την έκδοση διατάγματος με το οποίο να απαγορεύεται η αποξένωση συγκεκριμένων ακινήτων του Εναγόμενου σωματείου. Συγκεκριμένα, με την υπό κρίση αίτηση ο Ενάγων ζητεί την έκδοση των ακόλουθων διαταγμάτων:

«Προσωρινό και/ή παρεμπίπτον διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο να απαγορεύει στον εναγόμενο και/ή τον Πρόεδρό του και/ή στον Σάββα Χατζησάββα και/ή στο Διοικητικό Συμβούλιο του εναγόμενου και/ή στους αντιπροσώπους, εκπροσώπους και υπαλλήλους του εναγόμενου από το να αποξενώσουν και/ή δεσμεύσουν και/ή διαθέσουν και/ή υποθηκεύσουν και/ή επιβαρύνουν καθ' οιονδήποτε τρόπο το όλον μερίδιον ή μέρος μεριδίου των ακινήτων με στοιχεία: (α) αρ. εγγραφής 5/1319, Τμήμα 05, Φύλλο/Σχέδιο 21/460507, Αριθμός Τεμαχίου 186, διαμέρισμα αρ. 1 στον 2^ο όροφο, στο Δήμο Αγίου Ανδρέα στην Λευκωσία καθώς και (β) αρ. εγγραφής 5/1320, Τμήμα 05, Φύλλο/Σχέδιο 21/460507, Αριθμός Τεμαχίου 186, διαμέρισμα αρ. 2 στον 2^ο όροφο, στο Δήμο Αγίου Ανδρέα στην Λευκωσία μέχρι τελείας εκδικάσεως της παρούσας αγωγής και/ή μέχρι νεοτέρας διαταγής του Δικαστηρίου.»

Η παρούσα αίτηση ερείδεται επί των Δ.48 θ.θ. 1 έως 9 και Δ. 64 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, στα άρθρα 30,31 και 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου 14/60, στα άρθρα 4,5 και 9 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου Κεφ.6, στο Κοινοδίκαιο (Common Law), στις Αρχές της Επιείκειας (Equity), στην πρακτική και τις συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου.

Η αίτηση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση του ίδιου του Ενάγοντα, ο οποίος αναφέρεται στα γεγονότα που περιβάλλουν το επικαλούμενο αγώγιμο δικαίωμα. Επίσης, προβαίνει σε διάφορους ισχυρισμούς ως προς το τρόπο διαχείρισης των οικονομικών πόρων του Εναγόμενου σωματείου. Τέλος, αναφέρει ότι σε κάποιο στάδιο του ανέφερε ο πρόεδρος του Εναγόμενου σωματείου για την πρόθεση του να πωλήσει τα επίδικα ακίνητα. Ο ομνύων κατέθεσε ως **Τεκμήριο 3** πιστοποιητικά έρευνας από το αρμόδιο κτηματολόγιο στα οποία καταγράφονται και οι εκτιμημένες αξίες των δυο ακινήτων με τιμές του 2013 και του 2018. Επίσης, κατέθεσε ως **Τεκμήριο 4** σχετικό κατηγορητήριο καταχωρηθέν από τον Έφορο Φορολογίας εναντίον του Εναγόμενου σωματείου και άλλων σχετικά με παράλειψη καταβολής Φ.Π.Α..

Το Εναγόμενο/Καθ' ου η αίτηση σωματείο, στις 21.5.2021 καταχώρησε ειδοποίηση περί προθέσεως ένστασης. Εγείρονται, ως λόγοι ένστασης, μεταξύ άλλων, το ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που τάσσει ο Νόμος και η νομολογία για την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος, ότι το Δικαστήριο θα πρέπει να ασκήσει την διακριτική του ευχέρεια προς απόρριψη της αίτησης, το ότι η υπό κρίση αίτηση πάσχει από πολλαπλότητα και ασκείται καταχρηστικά.

Η ένσταση του Καθ' ου η αίτηση συνοδεύεται από ένορκες δηλώσεις των Σάββα Χατζησάββα, Αγαθοκλή Παπαδοπούλου, Ανδρέα Σάββα, Άνθιμου Ανθίμου, Κασσιανού Σωτηρίου, Μαρίνου Κυριάκου, Νικόλα Κασσιανίδη, Παύλου Αναστάσιου και Χαράλαμπου Γρηγορίου. Οι ένορκες δηλώσεις περιέχουν κυρίως αλληλεπικαλυπτόμενους και επαναλαμβανόμενους ισχυρισμούς. Σε μεγάλο βαθμό όλες οι ένορκες δηλώσεις αναφέρονται σε σειρά διαφορών του Εναγόμενου σωματείου με τον Ενάγοντα ή και άλλα πρόσωπα και περιέχουν σωρεία ισχυρισμών που άπονται θεμάτων διαχείρισης του Εναγόμενου σωματείου. Σημειώνεται ότι το Δικαστήριο στο πλαίσιο εκδίκασης αίτησης για έκδοση ενδιάμεσου απαγορευτικού διατάγματος δεν υπεισέρχεται στην ουσία της διαφοράς και δεν έχει αρμοδιότητα να εκδικάσει ή να αποφασίσει το σύνολο των διαφωνιών μεταξύ των διαδίκων. Επομένως, κρίνω σκόπιμο να μην αναφερθώ στο σύνολο των ισχυρισμών που περιλαμβάνονται στις εν λόγω ένορκες δηλώσεις προς αποφυγή άσκοπου πλατειασμού.

Η ουσία των ισχυρισμών στις ένορκες δηλώσεις που συνοδεύουν την ένσταση έγκειται στην αμφισβήτηση των ισχυρισμών του Ενάγοντα ως προς το επικαλούμενο αγώγιμο δικαίωμα. Συγκεκριμένα προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι η επίδικη επιταγή είναι πλαστογραφημένη. Προς τούτο οι ομνύοντες παραπέμπουν στο σώμα της ίδιας της επιταγής και σε έγγραφο το οποίο επισυνάπτουν στο Τεκμήριο 4 επί της ένστασης. Το εν λόγω έγγραφο καταγράφει τα πρόσωπα που έχουν δικαίωμα υπογραφής των επιταγών του Εναγόμενου σωματείου μαζί με δείγμα της υπογραφής τους. Στη βάση των πιο πάνω εισηγούνται ότι η επίδικη επιταγή είναι πλαστογραφημένη. Επιπλέον, οι ομνύοντες αρνούνται τους

ισχυρισμούς περί αφερεγγυότητας του Εναγόμενου σωματείου και ισχυρίζονται ότι το Εναγόμενο σωματείο είναι φερέγγυο. Περαιτέρω, αρνούνται τον ισχυρισμό περί πρόθεσης αποξένωσης.

Διαδικασία - Γεγονότα

Στην υπό κρίση υπόθεση ουδείς εκ των διαδίκων ζήτησε να αντεξετάσει και ως εκ τούτου, κατά την ακρόαση, και οι δύο πλευρές προώθησαν τις θέσεις τους μέσω ιδιαίτερα εμπεριστατωμένων αγορεύσεων, το περιεχόμενο των οποίων το Δικαστήριο έχει κατά νου.

Συνεπώς, για όσα γεγονότα δεν εμφαίνονται από τον φάκελο της διαδικασίας, το Δικαστήριο θα βασισθεί στις κατατεθειμένες ένορκες δηλώσεις ή γραπτές διαβεβαιώσεις, λαμβανομένου υπόψη του βάρους απόδειξης εκάστης πλευράς και της παράλειψης αντεξέτασης των ενόρκως δηλούντων. Σχετικές είναι οι υποθέσεις **Louis Vuitton v. Δέρμοσακ** (1992) 1(B) A.A.D 1453, **Iacovou brothers (constructions) Ltd v Fashionwise Ltd** (2000) 1B ΑΑΔ 1377, **Thinking Steel International BV v. Caramondani Bros Public Co Ltd**, (2012) 1 A.A.D. 1460 και **A. Messios & Sons Ltd κ.ά v. Ανδρέας Λεωνίδα** (2010) 1 ΑΑΔ 195.

Στην υπό κρίση υπόθεση, δεν αμφισβητείται ότι το Εναγόμενο Σωματείο είναι ο εγγεγραμμένος ιδιοκτήτης των επίδικων ακινήτων.

Έχοντας υπόψη τα πιο πάνω, προχωρώ να εξετάσω τη νομική πτυχή της υπόθεσης.

Νομική πτυχή

Όπως είναι καλά νομολογημένο, η εξουσία του Δικαστηρίου να εκδίδει ενδιάμεσα διατάγματα πηγάζει από το δίκαιο της Επιείκειας και η δικαιοδοσία για έκδοσή τους υπό το Κυπριακό Δίκαιο παρέχεται από το άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων

Νόμου 14/1960, σύμφωνα με το οποίο ο αιτητής πρέπει να ικανοποιήσει το δικαστήριο ότι:

- «α) υπάρχει σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση
- β) ύπαρξη πιθανότητας να δικαιούται ο ενάγων σε θεραπεία
- γ) είναι δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο, εκτός αν εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα.»

Οι πιο πάνω προϋποθέσεις έχουν καταστεί αντικείμενο ενδελεχούς νομολογιακής ανάλυσης από το Ανώτατο Δικαστήριο. Στη θεμελιακή απόφαση στην υπόθεση **Οδυσσέως v. Pieris Estates** 1982 1 Α.Α.Δ (557) το Ανώτατο Δικαστήριο αναλύοντας τις προϋποθέσεις που τίθενται από το άρθρο 32 του 14/1960 έκρινε τα ακόλουθα σχετικά:

1. «Η προϋπόθεση για σοβαρό ζήτημα προς ακρόαση δεν υπάρχει λόγος να ερμηνευθεί ότι εξυπακούει οτιδήποτε περισσότερο από την αποκάλυψη συζητήσιμης υπόθεσης με βάση τη δύναμη των δικογράφων.
2. Η έννοια της πιθανότητας επιτυχίας περικλείει κάπι περισσότερο από απλή δυνατότητα αλλά και κάπι πολύ λιγότερο από το ισοζύγιο των πιθανοτήτων.
3. Η τρίτη προϋπόθεση σχετίζεται με την επάρκεια της θεραπείας των αποζημιώσεων υπό το φως των γεγονότων της κάθε υπόθεσης.»

Η συνδρομή των τριών πιο πάνω προϋποθέσεων δεν είναι αρκετή για την έκδοση ενδιάμεσου διατάγματος, αλλά το Δικαστήριο πρέπει πρόσθετα να σταθμίσει κατά πόσο είναι δίκαιο και εύλογο να εκδοθεί ένα τέτοιο διάταγμα. Σχετική είναι η απόφαση **Ιπποδρομιακή Αρχή v. Χατζηβασίλη** (1989) 1 Α.Α.Δ 152 και **Αβερκίου v. ΘΕΟ Κτηματική Λτδ κ.ά.** (2013) 1 Α.Α.Δ. 222.

Στην απόφαση **Άκης, άλλως Γρηγόρης Ν. Γρηγορίου και άλλοι v. Χριστίνας Σταύρου Χριστοφόρου και άλλων**, (1995), 1 Α.Α.Δ. 248, έχει τονισθεί ότι το Δικαστήριο, κατά την εκδίκαση αιτησης για προσωρινό διάταγμα, πρέπει να

αποφεύγει να καταλήγει σε συμπεράσματα αναφορικά με την πλήρη εξέταση του πραγματικού και νομικού καθεστώτος της υπόθεσης. Αυτό εναπόκειται στην κρίση του πρωτόδικου Δικαστηρίου κατά τη δίκη της ουσίας της υπόθεσης.

Στην απόφαση **Κωνσταντίνου Λόρδου κ.ά. ν. Πέτρου Σιακόλα κ.ά** Πολιτική Έφεση Ε 143/2015 ημερομηνίας 27.3.2017, επανεπιβεβαιώθηκε η θέση ότι κατά το στάδιο εκδίκασης αίτησης για έκδοση ή οριστικοποίηση ενδιάμεσου διατάγματος το δικαστήριο δεν υπεισέρχεται σε αξιολόγηση και ευρήματα επί της ουσίας πέραν του ό,τι είναι αναγκαίο για τους περιορισμένους σκοπούς της διαδικασίας που συνίστανται στη διαπίστωση του κατά πόσο συντρέχουν οι προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 32 του Νόμου 14/60 και οι σχετικές αρχές της νομολογίας.

Περαιτέρω, η υπό κρίση αίτηση βασίζεται και στο άρθρο 5 του περι Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, αφού η αίτηση αφορά την δέσμευση περιουσίας, η οποία δεν είναι αντικείμενο της αγωγής.

Οι κρίσιμες διατάξεις του άρθρου 5, διαλαμβάνουν τα ακόλουθα :

«5(1) Κάθε Δικαστήριο, στο οποίο εκκρεμεί αγωγή για χρέος ή αποζημίωση, δύναται, σε οποιοδήποτε χρόνο μετά την έγερση της αγωγής, να διατάξει όπως ο εναγόμενος παρεμποδιστεί να απαλλοτριώσει τόσο μέρος της ακίνητης ιδιοκτησίας που είναι εγγεγραμμένη στο όνομα του ή για την οποία δικαιούται κατά νόμο να εγγραφεί ως ιδιοκτήτης, όσο, κατά τη γνώμη του Δικαστηρίου, είναι επαρκές να ικανοποιήσει την απαίτηση του ενάγοντα μαζί με τα έξοδα της αγωγής.

5(2) Το διάταγμα αυτό δεν εκδίδεται εκτός αν φαίνεται στο Δικαστήριο ότι ο ενάγων έχει καλή βάση αγωγής, και ότι με την πώληση ή τη μεταβίβαση της ιδιοκτησίας σε τρίτο είναι πιθανό να εμποδιστεί ο ενάγων στην ικανοποίηση της δικαστικής απόφασης που τυχόν θα εκδοθεί υπέρ του.»

Η σχέση του άρθρου 5 με το άρθρο 32 του περι Δικαστηρίων έχει εξεταστεί σε σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Θεμελιακή είναι η απόφαση

Lakatamitis v. Theodorou (1993) 1B CLR 520, όπου υποδειχθηκε ότι το Δικαστήριο θα πρέπει να εξετάσει και το κατά πόσο συντρέχει η προϋπόθεση που θέτει το άρθρο 5, δηλαδή το κατά πόσο υπάρχει πιθανότητα να παρεμποδιστεί ο ενάγων στην εκτέλεση της απόφασής του. Σχετική επίσης είναι η απόφαση **Ευρυπίδης Φ. Ζεμενίδης v. Άννας Ζεμενίδη** (1992) 1 A.A.D. 54.

Ως προς την πρώτη προϋπόθεση του άρθρου 5(2) του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, ήτοι της ύπαρξης καλής βάσης αγωγής, έχει νομολογηθεί ότι αυτή προσομοιάζει με την δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου. Σχετικά παραπέμπω στην απόφαση **Τσιολάκη κ.ά. v. Στυλιανίδη** (1992) 1 A.A.D. 782.

Σε σχέση με τη δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 5(2), ήτοι την ύπαρξη πιθανότητας να εμποδιστεί ο ενάγων στην ικανοποίηση της δικαστικής απόφασης που τυχόν θα εκδοθεί υπέρ του αν δεν εκδοθεί το παρεμπίπτον διάταγμα, γίνεται δεκτό από την νομολογία ότι αυτή αντιστοιχεί ουσιαστικά προς την τρίτη προϋπόθεση του άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960, N.14/60. Σχετικά παραπέμπω στην απόφαση **Ρένα Αριστοτέλους Λιδ. κ.ά. v. Benfleet Enterprises Ltd. κ.α.** (2006) 1 A.A.D. 280.

Τέλος, στην απόφαση **Ρένα Αριστοτέλους Λιδ** (ανωτέρω) το Δικαστήριο δεσμεύει τόση περιουσία όση είναι αναγκαία, ώστε ο ενάγων να διασφαλίζεται ότι τυχόν δικαστική απόφαση υπέρ του θα ικανοποιηθεί.

Ενόψει των πιο πάνω, αφ' ης στιγμής η αίτηση ερείδεται τόσο στο άρθρο 32 όσο και στο άρθρο 5 του περί πολιτικής Δικονομίας Νόμο, πέραν των προϋποθέσεων του άρθρου 32 θα εξετάσω και το κατά πόσο συντρέχουν και οι προϋποθέσεις του άρθρου 5 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου.

Η συνδρομή των προϋποθέσεων του άρθρου 32 στην παρούσα.

1η προϋπόθεση - σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση

Η προϋπόθεση για κατάδειξη σοβαρού ζητήματος προς εκδίκαση δεν εξυπακούει οτιδήποτε περισσότερο από την αποκάλυψη συζητήσιμης υπόθεσης με βάση τη δύναμη των δικογράφων. Στην απόφαση **Αθανάσιος Κυριάκου κ.ά ν. Πραξούλλα Αντωνιάδου Κυριάκου** Πολ. Έφεση Ε301/16, ημερομηνίας 26.9.2017, με αναφορά στο σύγγραμμα των Αρτέμη & Ερωτοκρίτου **Διατάγματα 1η έκδοση** υποδείχθηκε ότι :

«με την πρώτη προϋπόθεση εισάγεται η υποχρέωση στο Δικαστήριο να βεβαιωθεί ότι υφίσταται αγώγιμο δικαίωμα αναγνωρισμένο από τον Νόμο ή το Δίκαιο της Επιείκειας, προτού προχωρήσει στην έκδοση απαγορευτικού διατάγματος.»

Ο όρος δικόγραφα δεν χρησιμοποιείται υπό την τεχνική του έννοια, αλλά χρησιμοποιείται με την ευρεία του έννοια. Σχετική είναι η απόφαση **Resola (Cyprus) Ltd v. Χριστου** (1998) 1(B) A.A.D. 598.

Στην υπό κρίση υπόθεση έχει καταχωρηθεί έκθεση απαίτησης και έτσι το βάθρο για τη χορήγηση της ενδιάμεσης θεραπείας θα αναζητηθεί στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση σε συνάρτηση με την Έκθεσης Απαίτησης που έχει καταχωρηθεί και τις εκεί επικαλούμενες αιτίες αγωγής.

Από την Έκθεση Απαίτησης και την ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση προκύπτει ότι η αξιωση βασίζεται σε μη τιμηθείσα επιταγή. Το πιο πάνω συνιστά αναγνωρισμένο από το Νόμο αγώγιμο δικαίωμα και ως εκ τούτου πληρούται η πρώτη προϋπόθεση του άρθρου 32.

2η προϋπόθεση - ορατή πιθανότητα επιτυχίας

Η δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 32 συσχετίζεται με την αποδεικτική δύναμη της υπόθεσης του εκάστοτε αιτητή.

Η αξιολόγηση της πιθανότητας επιτυχίας γίνεται με αναφορά στις ένορκες δηλώσεις, όπου αναμένεται η εκεί μαρτυρία να αναφέρεται με ακρίβεια σε γεγονότα από τα οποία να καταδεικνύεται η ύπαρξη πιθανότητας. Γενικές αναφορές εν είδει κατάληξης δεν επαρκούν για την κατάδειξη ορατής πιθανότητας επιτυχίας. Σχετικές είναι οι αποφάσεις **Ανδρέας Σάββα Κυτάλα** (ανωτέρω) και **Lawford Ltd κ.ά v. Χατζηγαβριήλ κ.ά.**, (2004) 1 Α.Α.Δ.818.

Ασφαλώς, όπως έχει κριθεί επανειλημμένα σε ενδιάμεση διαδικασία για προσωρινό διάταγμα, εκείνο που χρειάζεται δεν είναι η απόδειξη του ουσιαστικού δικαιώματος, αλλά σοβαρές ενδείξεις περί της πιθανότητας ύπαρξής του. Σχετική είναι η απόφαση **T. A. Micrologic Computer Consultants Ltd v. Microsoft Corporation** (2002) 1 ΑΑΔ 1802 και το σύγγραμμα των Ερωτοκρίτου & Αρτέμη Διατάγματα, (ανωτέρω) σελ. 127-128.

Για την κρίση επί των πιο πάνω, το Δικαστήριο προβαίνει σε κάποια πρωταρχική αξιολόγηση της μαρτυρίας, ώστε να μπορέσει να συνεκτιμήσει την αποδεικτική δύναμη της κάθε πλευράς. Σχετική είναι η απόφαση **Σεβαστού Μαίρη Νίκου v. Εμμανουήλ Νίκου Σεβαστού** (2002) 1 Α.Α.Δ 1980.

Όπως έχει εξηγηθεί στην πρόσφατη απόφαση **Κωνσταντίνου Λόρδου** (ανωτέρω), δεν αρκεί η υιοθέτηση της εκδοχής της μιας πλευράς μόνο, αλλά απαιτείται κάποια αξιολόγηση για τους περιορισμένους σκοπούς της παρούσας. Σχετική επίσης είναι η απόφαση **Αθανάσιος Κυριάκου** (ανωτέρω).

Επισκόπηση της σχετικής νομολογίας κατατείνει στο συμπέρασμα ότι για την κατάδειξη ορατής πιθανότητας επιτυχίας θα πρέπει να προκύπτουν από τη

μαρτυρία που προσκομίζεται από τον εκάστοτε αιτητή συγκεκριμένα γεγονότα, τα οποία να παρέχουν ενδείξεις περί της ύπαρξης του ουσιαστικού δικαιώματος. Η έρευνα, όμως, του Δικαστηρίου αναφορικά με τη διακρίβωση της συνδρομής της δεύτερης προϋπόθεσης, θα πρέπει να σταματά στο σημείο όπου επιτρέπεται η διαπίστωση της ύπαρξης ή ανυπαρξίας της ορατής πιθανότητας επιτυχίας, για τους περιορισμένους πάντα σκοπούς της παρούσας διαδικασίας.

Επί του προκειμένου ήταν η εισήγηση του ευπαίδευτου συνηγόρου του Εναγομένου ότι μέσα από τους ισχυρισμούς της ένστασης η βάση η αξίωση που προκύπτει από δανεισμό χρημάτων είναι παραγραμμένη και ότι έχει καταδειχτεί πως έχει αποδειχθεί ότι η επιταγή έχει υπογραφεί από αναρμόδιο πρόσωπο.

Στην υπό κρίση υπόθεση όπως προκύπτει από την Έκθεση Απαίτησης και την ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση, το αγώγιμο δικαίωμα είναι η επιταγή που δεν επιμήθη. Συνεπώς το ερώτημα είναι το κατά πόσο μέσα από το ενώπιον μου υλικό αναδύονται ενδείξεις περί της ύπαρξης του συγκεκριμένου επικαλούμενου αγώγιμου δικαιώματος.

Όπως σημειώνεται στο σύγγραμμα του Χριστάκη Λουκά **Τραπεζική Επιταγή** 1η έκδοση, Τόμος Α, σελ.325 -326 για κάθε επιταγή υφίσταται Τεκμήριο αντιπαροχής και δεν είναι αναγκαίο να καταγράφεται στο δικόγραφο η αίτια που οδήγησε στην έκδοσή της. Επομένως ουσιώδης για τα επιδικα θέματα είναι ο ισχυρισμός περί μη τίμησης της επιδικης επιταγής. Επιπλέον, σύμφωνα με την απόφαση **Ρωμανού ν. Χρυσάνθου** (1991) 1 Α.Α.Δ. 991 :

«ο κάτοχος επιταγής θεωρείται εκ πρώτης όψεως ως κάτοχος για αξία και δεν είναι υποχρεωμένος να αποδείξει την ύπαρξη αντιπαροχής. Λόγω του τεκμηρίου που δημιουργείται, το βάρος απόδειξης για την έλλειψη αντιπαροχής μετατίθεται στο πρόσωπο που επικαλείται την έλλειψη αντιπαροχής.»

Στη βάση των πιο πάνω για τους σκοπούς της παρούσας διαδικασίας, δεν έχει σημασία και δεν θα επηρεάσουν οι ισχυρισμοί περί παραγραφής του αγώγιμου

δικαιώματος του δανείου, αφού δεν ήταν υποχρεωμένος ο Ενάγοντας να δικογραφήσει την αιτία της επιταγής. Έτσι, η έρευνα του Δικαστηρίου θα επικεντρωθεί στην διερεύνηση του κατά πόσο υφίστανται ενδείξεις περί της ύπαρξης του αγώγιμου δικαιώματος που ερείδεται επί μη τιμηθείσας επιταγής.

Στρεφόμενος στους εκατέρωθεν ισχυρισμούς διαπιστώνω ότι στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση επισυνάπτεται αντίγραφο της επιταγής που επεστράφη απλήρωτη. Η ίδια επιταγή επισυνάπτεται και στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την ένσταση, ως μέρος του Τεκμήριου 4.

Επίσης, στην ένορκη δήλωση του Σάββα Χατζησάββα, η οποία συνοδεύει την ένσταση, προβάλλεται η θέση ότι η επίδικη επιταγή είναι πλαστογραφημένη. Σχετικά υποδεικνύει ότι επ' αυτής υφίσταται η ένδειξη «η υπογραφή του εκδότη της επιταγής διαφέρει από το δείγμα που έχουμε στην κατοχή μας». Ταυτόχρονα, στο Τεκμήριο 4 επισυνάπτεται ο κατάλογος των πρόσωπων που έχουν δικαίωμα να υπογραφούν επιταγές μαζί με δείγμα των υπογραφών τους. Στην βάση των πιο πάνω η πλευρά του Εναγόμενου σωματείου προβάλλει τον ισχυρισμό ότι η επίδικη επιταγή είναι πλαστογραφημένη.

Ο πιο πάνω ισχυρισμός συνδέεται με την εγκυρότητα της επιταγής. Όπως έχει συνοψισθεί στην υπόθεση **Heatron Co Ltd v. Χριστόφορου Κώστα Σωκράτους** (2012) 1 A.A.D. 1034, οι υπερασπίσεις που μπορούν προβληθούν σε αξίωση που ερείδεται σε μη τιμηθείσα επιταγή πρέπει να συσχετίζονται είτε με την πληρωμή, είτε με την εγκυρότητα της επιταγής.

Συνεπώς, ο προβαλλόμενος ισχυρισμός σχετίζεται με υπεράσπιση που μπορεί να εγείρει η πλευρά του Εναγόμενου σωματείου. Όμως, στο παρόν στάδιο στο Δικαστήριο δεν μπορεί να εξετάσει την τυχόν υπεράσπιση που διατηρεί ο Εναγόμενος, αφού κάτι τέτοιο απαιτεί στάθμιση και αξιολόγηση των εκατέρωθεν εκδοχών και άπτεται της ουσίας της υπόθεσης. Ιδίως το Δικαστήριο στο παρόν στάδιο δεν μπορεί να αξιολογήσει το κατά πόσο η υπογραφή επί της επιταγής

διαφέρει από το δείγμα. Το πιο πάνω αποτελεί αντικείμενο απόδειξης στην ακρόαση, το οποίο μόνο υπό το φως συγκεκριμένης μαρτυρίας μπορεί να κριθεί και πάντως όχι από το δικαστήριο δίκην γραφολόγου.

Συνακόλουθα, στην υπό κρίση υπόθεση δεν μπορεί να γίνει λόγος για παροχή στοιχείων που ανατρέπουν εξ αντικείμενο τα δεδομένα που η πλευρά του Αιτητή παρουσίασε, ως εισηγήθηκε ο ευπαίδευτος συνήγορος του Εναγόμενου. Έτσι, η παρούσα υπόθεση διαφοροποιείται από την απόφαση **Hazlewood Investment & Finance v. Manuel κ.ά.** Πολ. Έφεση Ε14/2017 και Ε 209/2017, ημερομηνία 16.7.2019 στην οποία παρέπεμψε ο ευπαίδευτος συνήγορος του Εναγόμενου σωματείου.

Επομένως, κρίνω ότι για τους περιορισμένους σκοπούς της παρούσας αναδύονται οι απαιτούμενες ενδείξεις περί της ύπαρξης του αγώγιμου δικαιώματος και ικανοποιείται η δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 32. Το πιο πάνω συμπέρασμά μου καλύπτει και την πρώτη προϋπόθεση του άρθρου 5 (2) του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου

Η 3^η προϋπόθεση

Η τρίτη προϋπόθεση του άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου συνδέεται με την επάρκεια των αποζημιώσεων, χωρίς όμως οι αποζημιώσεις να αποτελούν τη μοναδική παράμετρο κρίσης του Δικαστηρίου. Σχετική είναι η απόφαση **'Οξυνου Ιωάννης Κυριάκου και Άλλη v. Μαρίας Ρόλη Λου**, (2011) 1 Α.Α.Δ. 1066. Σύμφωνα με την πιο πάνω απόφαση η έννοια της ζημίας δεν συναρτάται με την υλική ζημία αλλά με την ευρύτερη προστασία των δικαιωμάτων του προσώπου που αιτείται την ενδιάμεση θεραπεία.

Σχετικές, επίσης, είναι οι αποφάσεις **Papastratis v. Pierides** (1979) 1 C.L.R. 231, **M & CH Mitsingas Trading Ltd v. The Timberland Co** (1997) 1 A.A.Δ. 1791 και **Κώστας Κυριασββας κ.ά v. Χάρη Κύζη** (2001) 1B A.A.Δ. 1245.

Σημειώνεται ότι για την ικανοποίηση της τρίτης προϋπόθεσης του άρθρου 32 δεν αρκούν γενικοί ισχυρισμοί αλλά όπως έχει εξηγηθεί στην **Ανδρέου Αντώνης v. Colosso Signs Ltd** (Αρ. 2), (2008) 1 Α.Α.Δ. 626, στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση πρέπει να παρέχονται λεπτομέρειες ή επεξήγηση που να υποστηρίζουν και να αιτιολογούν τον ισχυρισμό περί ανεπανόρθωτης βλάβης.

Επιπλέον, στη θεμελιακή απόφαση **Phasarias C. (Automotive Centre) Ltd. v. Σκυροποιία «Λεωνίκ» Λτδ** (2001) 1 ΑΑΔ 785, υποδειχθήκε ότι δεν είναι αναγκαία η προσαγωγή μαρτυρίας για πρόθεση των εναγομένων για αποξένωση ή επιβάρυνση. Εκείνο που μετρά είναι η πιθανή επίδραση που θα έχει η αποξένωση ή η επιβάρυνση, εφόσον γίνουν, στην ικανοποίηση της δικαστικής απόφασης που ενδεχομένως θα εκδοθεί υπέρ του ενάγοντος.

Στην υπό κρίση υπόθεση, υφίστανται αναφορές στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση, ότι τα επίδικα ακίνητα είναι το μοναδικό περιουσιακό στοιχείο του Εναγομένου. Επίσης υφίσταται ισχυρισμός περί αφερεγγυότητας του Εναγομένου. Σε σχέση με τον πιο πάνω ισχυρισμό ο Ενάγων παραπέμπει σε κατηγορητήριο καταχωρηθέν από τον Έφορο Φορολογίας και το οποίο αφορά τη μη καταβολή Φ.Π.Α. για την περίοδο από 1.6.2009 μέχρι 30.11.2017.

Στον αντίποδα, υφίσταται μόνο μια γενική αναφορά ότι το Εναγόμενο σωματείο δεν είναι αφερέγγυο και ότι η αξία των δυο διαμερισμάτων είναι μεγαλύτερη από αυτή που καταγράφεται στην έρευνα του Κτηματολογίου. Όμως, ουδεμία αναφορά γίνεται στις ένορκες δηλώσεις, που συνοδεύουν την ένσταση, για την αξία της ακίνητης περιουσίας του Εναγόμενου σωματείου ούτε προσκομίζεται οποιαδήποτε εκτίμηση.

Στην απόφαση **Ρένα Αριστοτέλους Λτδ** (ανωτέρω), κρίθηκε ότι απλή αναφορά των εφεσειόντων σε εκείνη την υπόθεση ότι διέθεταν και άλλη ακίνητη περιουσία εκτός από εκείνη που είχε δεσμευθεί δεν ήταν αρκετή για να μην εκδοθεί

διάταγμα. Σχετική, επίσης, είναι και η απόφαση **Φετοκάκης ν. Λάμπρου Χριστοφή κ.α.** (2006) 1 Α.Α.Δ. 800.

Ενόψει των πιο πάνω και της απαίτησης του άρθρου 5(1) για δέσμευση τόσης περιουσίας όσης είναι αναγκαίας για ικανοποίηση τυχόν απόφασης που θα εκδοθεί, το Εναγόμενο σωματείο θα έπρεπε να προσκομίσει μαρτυρία για την αξία της περιουσίας και η απλή αναφορά ότι η αξία της περιουσίας υπερβαίνει το ποσό που αναφέρει η εκτίμηση του Κτηματολογίου δεν επαρκεί για τη μη έκδοση του αιτουμένου διατάγματος.

Επιπλέον, η αναφορά στις ένορκες δηλώσεις που συνοδεύουν την ένσταση ότι το Εναγόμενο σωματείο για την περίοδο από τις 6.11.2018 και εντεύθεν δεν οφείλει οποιοδήποτε ποσό στο Φ.Π.Α ή στις κοινωνικές ασφαλίσεις δεν αποδυναμώνει τον ισχυρισμό περί αφερεγγυότητας όπως εγέρθηκε στην αίτηση. Το γεγονός ότι δεν έχει γεννηθεί οποιαδήποτε οφειλή για την περίοδο από 16.1.2018 και έπειτα δεν συνεπάγεται ότι το σωματείο είναι φερέγγυο ή ότι έχουν εξοφληθεί οι προηγούμενες ή ότι υπάρχει οικονομική δυνατότητα να εξοφληθούν. Αντίθετα μέσα από την ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση και το **Τεκμήριο 4 επ'** αυτής, λαμβανομένων υπόψιν των ποσών που οι κατηγορίες αφορούν, δημιουργείται εύλογα η εικόνα πως εάν δεν εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα υπάρχει κίνδυνος ο Ενάγων να παρεμποδιστεί στην ικανοποίηση τυχόν απόφασης που θα λάβει. Τέλος, ουδεμιά μαρτυρία προσφέρθηκε στις ένορκες δηλώσεις που συνοδεύουν την ένσταση, σε σχέση με την οικονομική κατάσταση του Εναγόμενου σωματείου που να ανατρέπει την πιο πάνω εικόνα.

Υπό το φως των πιο πάνω προκύπτει ότι τυχόν αποξένωση ή επιβάρυνση θα έχει επίδραση στην ικανοποίηση τυχόν απόφασης.

Επομένως, πληρούται και η τρίτη προϋπόθεση του άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου. Τα πιο πάνω στοιχεία επαρκούν για να ικανοποιηθεί η

δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 5 (2) δηλαδή η ύπαρξη πιθανότητας να παρεμποδιστεί ο ενάγων στην εκτέλεση της απόφασής του.

Το ισοζύγιο της δικαιοσύνης

Η κατάληξη στο ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου δεν οδηγεί αυτόματα στην έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων. Το Δικαστήριο έχει καθήκον να σταθμίσει το κατά πόσο η έκδοση του διατάγματος είναι δίκαιη και πρόσφορη. Στην υπόθεση **Metaquotes Software Ltd κ.ά. v. Dababou**, Πολιτική Έφεση E324/2016, ημερομηνίας 14.11.2018, υποδείχθηκε ότι πιο δόκιμος όρος για τον ισοζυγισμό των επιππώσεων από την έκδοση ή μη ενδιάμεσου διατάγματος είναι ο όρος ισοζύγιο της δικαιοσύνης.

Η μεθοδολογία για τον ισοζυγισμό των επιππώσεων από την έκδοση ή μη του εκάστοτε διατάγματος εξετάστηκε σε σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Στην σχετικά πρόσφατη απόφαση **Κοινοτικό Συμβούλιο v. Σουλή**, Πολ. 'Έφεση E75/2015, ημερομηνίας 7.12.2018, όπου λέχθηκαν τα ακόλουθα σχετικά:

«Κατά την άσκηση που το δικαστήριο διενεργεί, στο πλαίσιο εφαρμογής της αρχής του ισοζυγίου της ευχέρειας, η προσοχή του εστιάζεται, όλως ιδιαιτέρως, στο «να ισοζυγίσει τον κίνδυνο αδικίας η οποία θα προκύψει αν φανεί ότι η απόφασή του που δόθηκε στο ενδιάμεσο στάδιο ήταν εσφαλμένη».

Σχετική, επίσης, είναι η απόφαση **Eustratios v. Ouzounian and Company Ltd, Εμπορευόμενη με την επωνυμία Lexus Cyprus**, Πολιτική Έφεση Αρ. 292/2010, 20.1.2014, όπου υποδείχθηκαν τα ακόλουθα:

«Ο κίνδυνος αυτός εναποθέτει στο Δικαστήριο το καθήκον όπως, κατά την άσκηση της διακριτικής του εξουσίας, ισοζυγίζει τα ενώπιον του στοιχεία και υιοθετεί εκείνη την πορεία η οποία φαίνεται να ενέχει τους λιγότερους κίνδυνους αδικίας (βλ. Bacardi & Co. Ltd v. Vinco Ltd (1996) 1(B) A.A.D. 788, η οποία υιοθέτησε τα λεχθέντα από το Δικαστή

Hoffman στην Films Rover International Ltd v. Cannon Film Sales Ltd [1987] 1 W.L.R. 670).»

Περαιτέρω, όπως υποδείχθηκε στη θεμελιακή απόφαση **Bacardi & co v. Vinco Ltd** 1996 1 ΑΔ 788, ένας από τους παράγοντες που επηρεάζουν το ζήτημα του ισοζυγίου της ευχέρειας είναι η διατήρηση του *status quo*.

Όπως επισημάνθηκε στην απόφαση **Εκδόσεις «Αρκτίνος» Λτδ κ.ά. v. xxx Λοιζίδου** (ανωτέρω), στη στάθμιση των πιο πάνω κρίσιμοι παράγοντες είναι, μεταξύ άλλων, οι διαβλεπόμενες επιπτώσεις από την έκδοση ή μη του παρεμπίπτοντος διατάγματος στο πρόσωπο των διαδίκων ή ακόμη και σε τρίτα πρόσωπα, η ίδια η συμπεριφορά των διαδίκων, η καθυστέρηση προσφυγής προς αναζήτηση θεραπείας προσωρινού διατάγματος, αλλά και τα ιδιαίτερα περιστατικά της κάθε υπόθεσης, δεδομένου ότι η άσκηση της υπό αναφορά διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου εδράζεται στις αρχές του δικαίου της επιείκειας.

Τέλος, στην απόφαση **Ζεμενίδης v. Ζεμενίδου** (Αρ. 1) (1992) 1 ΑΔ 54, έγινε δεκτό ότι η διατήρηση των πραγμάτων ως έχουν, ώστε να αποφευχθεί τέτοια αποξένωση ως αποτέλεσμα της οποίας να μη μπορεί να ικανοποιηθεί ο ενάγων, αποτελούσε έγκυρο στοιχείο που έγερνε το ισοζύγιο της δικαιοσύνης προς την έκδοση σχετικού διατάγματος.

Στην υπό κρίση υπόθεση δεν έχει αμφισβητηθεί το γεγονός ότι τα επίδικα ακίνητα είναι το μοναδικό περιουσιακό στοιχείο του Εναγόμενου σωματείου. Επίσης, έχει καταδειχτεί ότι τυχόν αποξένωση των πιο πάνω ακινήτων θα έχει ως αποτέλεσμα να εμποδιστεί ο Ενάγων στην ικανοποίηση τυχόν απόφασης που θα λάβει.

Περαιτέρω, διαπιστώνω ότι δεν παρουσιάζεται ιδιαίτερη καθυστέρηση στην αναζήτηση θεραπείας από τον Αιτητή. Συγκεκριμένα, ο Αιτητής καταχώρησε την αγωγή στις 10.6.2020. Ακολούθως σύμφωνα με τον αδιαμφισβήτητο ισχυρισμό του, στις 16.9.2020 μετέβη στο εξωτερικό μέχρι τις 13.3.2021. Επιπλέον,

προκύπτει ότι έλαβε την εκτίμηση από το Κτηματολόγιο στις 5.4.2021 και καταχώρησε την υπό κρίση αίτηση στις 7.4.2021. Ενόψει των πιο πάνω, δεν παρουσιάζεται οποιαδήποτε αδικαιολόγητη καθυστέρηση. Αντίθετα, διαφαίνεται ότι ο Ενάγων ενήργησε αμέσως και χωρίς χρονοτριβή μόλις έλαβε το σχετικό πιστοποιητικό έρευνας από το Κτηματολόγιο σε σχέση με τα δύο ακίνητα που ανήκουν στο Εναγόμενο σωματείο. Σημειώνω, επίσης, ότι κρίσιμο γεγονός για την καταχώρηση της παρούσας αίτησης ήταν η ενημέρωση του Ενάγοντα για την κατάσταση της ακίνητης περιουσίας του Εναγόμενου σωματείου, η οποία λήφθηκε δυο μέρες πριν την καταχώρηση της παρούσας.

Βεβαίως, έχω υπόψη μου τη δραστικότητα ενός τέτοιου διατάγματος και τον κίνδυνο να δεσμευτεί υπέρμετρα η περιουσία του Εναγόμενου σωματείου. Όμως το πιο πάνω ζήτημα μπορεί να τύχει κειρισμού στο πλαίσιο και του άρθρου 5 (1), το οποίο επιτρέπει τόση δέσμευση όση είναι αναγκαία για την ικανοποίηση απόφασης που τυχόν εκδοθεί υπέρ του Ενάγοντα. Εν πάσῃ περιπτώσει, κρίνω ότι μπορεί να εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα και να περιοριστεί αναφορικά με ένα εκ των δυο επίδικων διαμερισμάτων, ως είναι δυνατόν να προσδιοριστεί κατωτέρω.

Έτσι στη βάση και της απόφασης **Ζεμενίδης** (ανωτέρω), κρίνω ότι το ισοζύγιο της δικαιοσύνης γέρνει προς την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος.

Η έκδοση του αιτούμενου διατάγματος υπό το πρόσμα του άρθρου 5 του περιπολιτικής δικονομίας Νόμου.

Όπως έχει διαπιστωθεί ανωτέρω, κατά το στάδιο εξέτασης των παρεμφερών προϋποθέσεων του άρθρου 32, συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 5(2) του περιπολιτικής δικονομίας Νόμου. Επομένως, κρίνω ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 5(2) για την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος. Επίσης, προκύπτει αβίαστα ότι το Εναγόμενο σωματείο είναι ιδιοκτήτης των επιδίκων ακινήτων και ότι εκκρεμεί αγωγή.

Το ζήτημα που καλείται να σταθμίσει το Δικαστήριο είναι η έκταση της δέσμευσης της ακίνητης περιουσίας του Εναγόμενου σωματείου. Συγκεκριμένα, προκύπτει ότι το Εναγόμενο σωματείο είναι ιδιοκτήτης δυο διαμερισμάτων.

Το διαμέρισμα με αρ. εγγραφής 5/1319, Τμήμα 05, Φύλλο/Σχέδιο 21/460507, Αριθμός Τεμαχίου 186, διαμέρισμα αρ. 1 στον 2° όροφο, στο Δήμο Αγίου Ανδρέα στην Λευκωσία, έχει εκτιμημένη αξία € 20.200,00.

Το διαμέρισμα με αρ. εγγραφής 5/1320, Τμήμα 05, Φύλλο/Σχέδιο 21/460507, Αριθμός Τεμαχίου 186, διαμέρισμα αρ. 2 στον 2° όροφο, στο Δήμο Αγίου Ανδρέα, έχει εκτιμημένη αξία € 31.900,00.

Προκύπτει ότι η αξία των δύο διαμερισμάτων σωρευτικά υπερβαίνει κατά πολύ την απαίτηση, η οποία ανέρχεται σε ποσό € 39.000 πλέον έξοδα. Επομένως, έχοντας υπόψη τις πρόνοιες του Νόμου και τη σχετική νομολογία, όπως εκτέθηκαν ανωτέρω, κρίνω ότι η δέσμευση και των δυο διαμερισμάτων είναι δυσανάλογο μέτρο.

Κρίνω ορθότερο όπως δεσμευθεί μόνο το διαμέρισμα η αξία του οποίου ανέρχεται στις € 30.900,00, ήτοι του διαμερίσματος με αρ. εγγραφής 5/1320, Τμήμα 05, Φύλλο/Σχέδιο 21/460507, Αριθμός Τεμαχίου 186, διαμέρισμα αρ. 2 στον 2° όροφο, στο Δήμο Αγίου Ανδρέα.

Κατάληξη

Συνεπακόλουθα της πιο πάνω κατάληξης μου, η Αίτηση επιτυγχάνει. Εκδίδεται διάταγμα ως η αίτηση αναφορικά μόνο με το διαμέρισμα με αρ. εγγραφής 5/1320, Τμήμα 05, Φύλλο/Σχέδιο 21/460507, Αριθμός Τεμαχίου 186, διαμέρισμα αρ. 2 στον 2° όροφο, στο Δήμο Αγίου Ανδρέα.

Ενόψει της πιο πάνω κατάληξης, τα έξοδα επιδικάζονται υπέρ του Αιτητή και εναντίον του Εναγόμενου σωματείου, ως αυτά υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο, πληρωτέα στό τέλος της αγωγής.

(Υπ.)

Μ. Χριστοδούλου, Ε.Δ.

ΠΙΣΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΗΤΗΣ

/MX

